

2 Ιανουαρίου 2015

Μέσα στους ήχους του χιονιά

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Το χιόνι δεν έλεγε να σταματήσει. Τα πάντα ντύθηκαν στα λευκά. Και εκείνη να κάθεται στο λευκό πεζοδρόμιο, ντυμένη βαριά. Οι μπότες της χάθηκαν από το ύψος του χιονιού. Το σκουφί της πλέον έχασε το χρώμα του. Μάλλον κόκκινο ήταν, μα τώρα είναι και αυτό λευκό. Τα χνώτα της και τα κόκκινα μάγουλά της, δίνουν σημάδια ζωής.

Τι κάνει εκεί έξω; Τι περιμένει; Δεν κυκλοφορεί τίποτα. Κανένα αυτοκίνητο, κανένας άνθρωπος. Όλα νεκρά, περιμένουν να αναστηθούν με μερικές ηλιαχτίδες. Όλα είναι στην αναμονή, εκτός απ'αυτήν. Αυτή είναι σε εγρήγορση, δεν κλείστηκε μέσα σε κάποιο δωμάτιο, δεν χώθηκε κάτω από τις κουβέρτες του κρεβατιού της. Είναι έξω από το σπίτι της, μέσα στην παγωνιά, περιμένοντας.

Ήταν τέτοια μέρα πριν έναν χρόνο όταν ο γιος της βγήκε έξω να παίξει με το χιόνι. Ήταν τέτοια μέρα πριν έναν χρόνο όταν ένας θόρυβος ακούστηκε απ'έξω καθώς αυτή μαγείρευε.

Ήταν τέτοια μέρα πριν έναν χρόνο όταν ο γιος της έβαψε το χιόνι πορφυρό. Και αυτή σήμερα στέκεται εκεί. Έξω. Στο χιόνι. Περιμένοντας μήπως και ακούσει τα τελευταία λόγια του μικρού της, μήπως και νιώσει μέσα στον κρύο την

ζεστασιά του χαμόγελού του.

Η ώρα περνά. Μόνη της. Το χιόνι δεν σταμάτησε να πέφτει. Πλέον έχει σκεπαστεί ολόκληρη. Ακίνητη. Μόνο τα βλέφαρά της βλέπεις να ανοιγοκλείνει που και που.

Και εκεί μέσα στην ησυχία. Μέσα στο απόλυτο λευκό, εκεί που ακόμα και ο ήχος κινείται διαφορετικά, σαν να αισθάνθηκε βηματισμούς ανθρώπου. Τους νιώθει να έρχονται όλο και πιο κοντά, μα αυτή δεν κινείται. Σαν άγαλμα λουσμένο με του χιονιά το πέπλο προσηλωμένη στον σκοπό της.

Από το απέναντι πεζοδρόμιο ένας άνδρας κινείται με δυσκολία. Περνά από μπροστά της. Δεν την είδε. Δεν μπορεί να την δει. Κρατά στο χέρι του μια ανθοδέσμη με επτά κόκκινα τριαντάφυλλα και γυψοφύλλη. Μετά από λίγα μέτρα σταματά. Κοιτά δεξιά και αριστερά. Σαν να είναι χαμένος. Σαν να ψάχνει κάτι.

Κινείται νευρικά. Κατεβαίνει από το πεζοδρόμιο στο δρόμο.

Εκείνη τον βλέπει. Ακίνητη.

Ο άνδρας σταματά κάθε κίνηση. Δεν βλέπει πλέον αριστερά και δεξιά. Δεν ψάχνει αυτό που ήθελε να βρει. Σταματά. Το πρόσωπό του κοιτά την γη. Μένει όρθιος για λίγο. Γονατίζει. Το χιόνι είναι πολύ, το κρύο αφόρητο.

Εκείνη τον βλέπει. Έχει ξεχάσει τον δικό της σκοπό, είναι προσηλωμένη σ'αυτό που κάνει αυτός ο άνδρας. Ποιος είναι; Τι ζητά;

Γονατιστός τοποθετεί την ανθοδέσμη κάτω. Με τα δυο του χέρια αρχίζει να μαζεύει χιόνι. Αρχίζει να φτιάχνει έναν χιονάνθρωπο. Εκείνη πλέον έχει καταλάβει. Έχει περάσει καιρός, μα δεν μπορεί να τον ξεχάσει. Τα μάτια της βουρκώνουν, το στόμα της τρέμει. Θέλει να φωνάξει, θέλει να ουρλιάξει από πόνο, θέλει να τον κτυπήσει, να τον αγκαλιάσει, να κλάψει μαζί του.

Ο άνδρας έχει φτιάξει τον χιονάνθρωπο τοποθετώντας την όμορφη ανθοδέσμη δίπλα του.

Τότε ήταν που ακούστηκε ο σπαραγμός της καρδιάς του. Λύγισε. Τα μάτια του πότισαν με αλμύρα την παγωνιά, οι γροθιές του χάθηκαν στο βάθος του λευκού δρόμου.

Τότε ήταν που η πονεμένη μάνα τον πλησίασε σαν φάντασμα του χιονιά. Τότε ήταν που τα μάτια τους ξανασυναντήθηκαν μετά από έναν χρόνο. Τότε που το τραγούδι του πόνου τους έγινε μια αγκαλιά συγχώρεσης, μιας μάνας που έχασε το παιδί της και του άνδρα που το έστειλε πριν έναν χρόνο στου παραδείσου τις αυλές.

Το χιόνι έπεφτε πάνω τους. Και αυτοί γονατιστοί και οι δυο μπροστά στον χιονάνθρωπο. Αγκαλιασμένοι. Συγχωρημένοι. Να ψάλλουν της σιωπής το μοιρολόγι, μέσα στους ήχους του χιονιά.

“Ήταν μόλις επτά...”

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr